

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

46 A 23/2012-248

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Ing. Petra Šuránka, ve věci žalobkyně **M. F.**, bytem N. S., V., zastoupené JUDr. Robertem Jehne, advokátem se sídlem Washingtonova 1567/25, Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2012, č.j. 205015/2011/KUSK, ve věci povolení odběru podzemních vod a stavby domovní vrtané studny,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného výše označenému, kterým žalovaný její odvolání do rozhodnutí Městského úřadu Kolín, Odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen vodoprávní úřad) č.j. OZPZ 60484/2010, ze dne 25. 8. 2011, ve věci povolení odběru podzemních vod a stavby domovní vrtané studny na pozemku parc. st. č. v k. ú. Ohaře, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobu odůvodnila tím, že dosud nedostala žádné informace k provedení vrtu ST-10 a plánované studni M. T. na parc. st. č. v obci a k. ú. Ohaře. Uvedla, že na vodoprávním úřadu jí nebylo dovoleno udělat si patřičné fotokopie, např. protokolu vrtu, nemohla se tedy vyjádřit tak, jak ji vodoprávní úřad vyzýval. Hydrogeologický posudek provedený před vrtem není podle jejího názoru po provedení vrtu směrodatný. Důležité je, jak dopadl vrt.

Tak to vidí i RNDr. Č.. Dále uvedla, že nesouhlasí některé interpretace jejích dopisů. Např. nežádala po již provedeném vrtu o posudek zpracovaný před více než 1 rokem, ale o informace o skutečně provedeném vrtu a plánované studni a zpochybnění posudku odůvodnila ve svém vyjádření. Nesouhlasí také některá líčení v posudku RNDr. H., např. nesprávné popisování situace. Poukázala dále na několikrát pochybení v hydrogeologickém posudku podle RNDr. Č. a pochybení v jednání vodoprávního úřadu v Kolíně. S ohledem na uvedené nedostatky žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí vodoprávního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému, aby se zajistilo především dodání žádaných informací o provedeném vrtu žalobkyni, které dosud nedostala a které jsou nutným podkladem pro její vyjádření k dotyčnému vrtu, a dále, aby se objasnil vliv čerpání vody z nového, již realizovaného vrtu na vodní zdroje v nejbližším okolí, jak to navrhuje RNDr. J. Č..

Současně s podáním žaloby podala žalobkyně návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť by mohlo v krátké době, až se začne čerpat voda, dojít ke ztrátě vody v její studni. Dále navrhla, aby se „obě její žaloby, tato i ta dřívější ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 8 Ca 130/2009 projednávaly najednou, protože spolu souvisí a i s posudkem RNDr. H. na sebe vztahují“.

Z písemnosti nazvané „Průběh událostí kolem vrtu ST-10 M. T.“, kterou žalobkyně k žalobě připojila, vyplývá:

V březnu 2010 žalobkyni její soused, p. T., ústně oznámil, že bude vrtat studni. Dne 4. 5. 2010 byl vypracován hydrogeologický posudek RNDr. H., který jí byl zaslán až 2. 8. 2011, dne 11. 8. 2010 stavební úřad Městského úřadu v Kolíně vydal územní rozhodnutí pro stavbu studny, 27. 9. 2010 byla podána žádost o povolení k odběru vody a stavbu studny.

Až 10. 11. 2010 žalobkyni Městský úřad Kolín oznámil zahájení řízení, 22. 11. 2010 podala žalobkyně vyjádření, 23. 11. 2010 jí Městský úřad Kolín odpověděl, 29. 12. 2010 vydal Městský úřad Kolín rozhodnutí, 3. 2. 2011 podala žalobkyně odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kolín, 5. 5. 2011 Krajský úřad Středočeského kraje zrušil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, 20. 6. 2011 Městský úřad Kolín oznámil pokračování v řízení a vyzval žalobkyni k vyjádření, 18. 7. 2011 podala žalobkyně vyjádření, 2. 8. 2011 jí Městský úřad Kolín zaslal Hydrogeologický posudek k vyjádření se lhůtou 5 dnů, 16. 8. 2011 a 25. 8. 2011 zaslala žalobkyně zpochybnění zaslání posudku s odůvodněním a žádostí o informace k realizovanému vrtu, 25. 8. 2011 vydal Městský úřad Kolín rozhodnutí, 21. 9. 2011 podala žalobkyně odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kolín, 1. 3. 2012 Krajský úřad Středočeského kraje zamítl napadeným rozhodnutím její odvolání.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že pokud žalobkyně namítá, že jí vodoprávní úřad neumožnil pořízení patřičných fotokopii vrtu (resp. nahlížení do spisu), vodoprávní úřad tak opravdu neučinil. Toto porušení správního řádu bylo důvodem, že žalovaný rozhodnutím z 5. 5. 2011 rozhodl o zrušení rozhodnutí vodoprávního úřadu a vrátil věc k novému projednání, jehož výsledkem bylo rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 25. 8. 2011, č. j. OZPZ 60484/2010, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 1. 2012, č. j. 201515/2011/KUSK, které je napadeno žalobou. V novém řízení měla žalobkyně možnost nahlížení do spisu, možnost získání kopií spisu v souladu s ustanovením § 38 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, toto své právo ovšem nevyužila. Žalobkyně se domnívá, že se nemohla k plánované studni vyjádřit. Vodoprávní úřad stanovil lhůtu 12 dní ode dne doručení oznámení k uplatnění námitek, během které se žalobkyně k řízení vyjádřila a sdělila, že ji hlavně zajímá vliv nové studny na okolí, tzn. na hladinu vody v její stávající vrtané studni. Z tohoto důvodu zaslal vodoprávní úřad do datové schránky žalobkyně naskenovanou kopii vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, která hodnotila vliv nové studny na stávající studnu žalobkyně. K tomu se žalobkyně vyjádřila a vodoprávní úřad se jejími námitkami v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal v odůvodnění rozhodnutí ze dne 25. 8. 2011. Žalobkyně zpochybňuje posudek RNDr. H. (vyjádření osoby s odbornou způsobilostí podle § 9 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů /dále jen vodní zákon/), který předložil žadatel v tomto řízení. Ani vodoprávní úřad ani žalovaný neshledali vady ve zmiňovaném posudku a žalobkyně během řízení nepředložila žádné konkrétní důkazy, které by vady prokazovaly. V předložení oponentního posudku nebylo v průběhu řízení bráněno. Žalobkyní zmiňovaný posudek RNDr. Č. nebyl ani jednomu správnímu úřadu předložen, není součástí spisové dokumentace, a tedy nebyl ani vodoprávním úřadem v řízení posuzován. Zmiňované nepřesné označení data podání jejího odvolání a č. j. tohoto odvolání ve výroku rozhodnutí žalovaný napravil vydáním opravného rozhodnutí dne 16. 5. 2012 podle § 70 správního řádu. Žalovaný navrhl, aby žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, neboť během řízení se neprokázal vliv nového odběru na stávající studni žalobkyně. Toto potvrdil i posudek RNDr. H.. Z uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Usnesením ze dne 3. 7. 2012, č.j. 46 A 23/2012-71, Krajský soud v Praze návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil:

Dne 29. 9. 2010 podal vodoprávnímu úřadu M. T. žádost o povolení k odběru podzemních vod a o stavební povolení ke studni za účelem zásobování novostavby rodinného domu na parc. č. st. v k. ú. Ohaře. V žádosti uvedl, že

územní rozhodnutí o umístění stavby neveřejné vrtané studny o průměru 254 mm, hloubky 30 m a elektropřípojky na pozemku parc. č. st. v k. ú. Ohaře, vydal vodoprávní úřad dne 11. 8. 2010, rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 9. 2010. K žádosti předložil stavebník projekt zpracovaný projektantem A. J. v květnu 2010. Stavebník M. T. dále k žádosti předložil územní rozhodnutí ze dne 11. 8. 2010 vydané vodoprávním úřadem, kterým bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby neveřejné vrtané studny o průměru 254 m, hloubce 30 m a elektropřípojky na pozemku parc. č. st. v k.ú. Ohaře a hydrogeologický posudek k vrtané studni zpracovaný v květnu 2010 RNDr. M. H. jako zodpovědným geologem G. K. H.. Z tohoto posudku mezi jiným vyplývá, že úroveň ustálené hladiny podzemních vod v prostoru zkoumané lokality byla pro potřeby předkládaného posudku dokumentována jejím zaměřením v kopané studni ST-11 a ve vrtané studni ST-13 (majitelka M. F.). V nejbližším sousedství rekonstruovaného rodinného domu čp. na pozemku parc. č. st. se nachází 2 existující vrtané trubní studny. Studna ST-12 je umístěna na pozemku parc. č. st. (majitel D. S.) a studna ST-13 na pozemku parc. č. st. (majitelka M. F.). Další údaje o úrovni hladiny podzemních vod u vrtaných studní ST-12 a ST-13 byly kromě toho převzaty z doplňujícího hydrogeologického vyjádření J. Ch. z října 2008, který předložil jako podklad k vodoprávnímu řízení p. S.. Ze závěrečného doporučení a hodnocení hydrogeologického posudku RNDr. M. H. ve vztahu k vybudování nové vrtané studny ST-10 vyplývá: Pozemek parc. č. st. v k. ú. Ohaře i jeho širší okolí je třeba charakterizovat jako území s omezenou využitelností k vodohospodářským účelům. Při orientační čerpací zkoušce na vrtu ST-12 bylo prokázáno, že v případě souvislého čerpání podzemní vody z hlubších jímacích objektů (trvajících v řádu hodin) může docházet k mírnému ovlivňování úrovně hladiny podzemních vod v nejbližších objektech situovaných do vzdálenosti několika prvních desítek metrů od čerpaného objektu. Podle analogie s výsledky archivní čerpací zkoušky na vrtu ST-12 lze kvalifikovaně odhadnout, že míra vzájemného ovlivňování hladin mezi vrtem ST-10 a nejbližšími vrtanými studnami ST-12 a ST-13 (případně dalšími studnami v okolí) se při souvislém čerpání trvajícím v řádu desítek minut bude pohybovat v řádu několika cm až prvních dm. Přípustnou míru vzájemného ovlivňování hladin je nutné posuzovat z hlediska výšky vodního sloupce v jednotlivých jímacích objektech, která i při případném ovlivnění musí být taková, aby neomezovala „podstatným způsobem“ běžný odběr (tj. potřebu jednotlivých rodinných domků), a to ani ve srážkově deficitním období. Z tohoto důvodu bude nutno při jímání podzemní vody z nového vodního zdroje (z vrtu ST-10) dodržet některá omezující opatření, která jsou analogická s opatřeními, která byla již v minulosti navržena při povolovacím řízení pro studnu ST-12. Při projektovaném běžném provozním odběru vody ze studny ST-10 dojde sice k novému zatížení deficitního kolektoru, avšak toto zatížení nebude mít s odvoláním na všechny uvedené informace nadlimitní charakter.

Aby však bylo možné z hydrogeologického hlediska jednoznačně podpořit vybudování nové vrtané studny ST-10, bude nutno při jejím budování, finální úpravě a následném využívání akceptovat následující doporučení, návrhy a připomínky: lze připustit, aby hloubka projektované nové vrtané trubní studny ST-10 byla při průměru vrtu (254 mm) srovnatelná s hloubkou sousedních vrtů ST-12 a ST-13, v žádném případě by neměla přesáhnout 30 m. Aby byla zajištěna správná funkce a ochrana nového jímacího objektu (studny ST-10), bylo doporučeno, aby vrt a jeho zaplášťová úprava byly provedeny v souladu s návrhy a doporučeními shrnutými v ČSN 75 5115. Při využívání studny ST-10 bude nutno s ohledem na místní hydrogeologické poměry postupovat co nejšetrněji a v maximálně možné míře hospodárně. Z tohoto důvodu nebylo doporučeno v žádném případě z objektu realizovat souvislé jednorázové odběry spojené s déle trvajícím maximálním snížením hladiny v jímacím objektu. Bylo doporučeno, aby čerpání podzemní vody ze studny ST-10 bylo regulováno osazením sání čerpadla nebo osazením koncových blokovacích elektrod tak, aby maximální snížení hladiny ve vrtu nepřesáhlo úroveň 18 m pod povrchem. Tímto opatřením v nově projektované studni ST-10 na pozemku parc. č. st. bude eliminována jakákoliv možnost snižování hladiny ve studni pod úroveň, která by znamenala podstatné snížení možnosti odběru vody ze sousedních vrtaných studní ST-12 a ST-13. Lze předpokládat, že při uvažovaných běžných a krátkodobých odběrech z nově projektovaného jímacího vrtu ST-10 může docházet k mírnému ovlivňování úrovně ustálené hladiny podzemních vod v nejbližších sousedních vrtaných studnách ST-12 na pozemku parc. č. st. a ST-13 na pozemku parc. č. st. . Při navrhovaném způsobu exploatace podzemní vody lze předpokládat, že při dodržování navrženého režimu jímání podzemní vody z vrtu ST-10 a při dodržení povolených odběrových limitů nedojde k „podstatnému“ snížení vydatnosti a k ovlivnění úrovně hladiny ve zmíněných studnách ST-12 a ST-13, ani v dalších existujících studnách v blízkém okolí. Jelikož se nová studna bude nacházet v obdobných geologických podmínkách jako dříve vyhloubené vrty ST-12 a ST-13, lze výsledky krátkodobé čerpací zkoušky a stoupací zkoušky na vrtu ST-12 aplikovat orientačně i na nově budovanou vrtanou studnu ST-10. V závěru posudku je uvedeno, že při požadovaném maximálním celkovém ročním odběru podzemních vod z projektované vrtané studny ST-10 na pozemku parc. č. st. v k. ú. Ohaře ve výši 252 m³, nedojde při navrženém systému jímání podzemních vod a při dodržení dalších odběrových limitů k překročení celkové očekávané využitelné kapacity zdroje a k „podstatnému“ ovlivnění úrovně hladiny a ke snížení jímacích možností v nejbližších existujících vodních zdrojích v okolí. V případě, že budou akceptovány návrhy a doporučení, které jsou obsaženy v předkládaném hydrogeologickém vyjádření a doporučené odběrové limity, nejsou z hydrogeologického hlediska k vybudování nové vrtané studny ST-10 na

pozemku parc. č. st. v k. ú. Ohaře žádné další zásadní námitky, a proto povolení realizace tohoto vodního díla bylo doporučeno.

Vodoprávní úřad vydal po provedeném řízení dne 29. 12. 2010 pod č.j. OZPZ 59457/2010 povolení ke zřízení vodního díla - stavbě domovní vrtané studny na pozemku parc. č. st. v k. ú. Ohaře a povolení k odběru podzemní vody z ní.

K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 5. 2011 z důvodu jeho nesouladu s právními předpisy a zásadami správního řízení, rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Vodoprávní úřad v novém řízení doplnil zákonem požadované náležitosti a řízení vedl podle závěrů rozhodnutí žalovaného. Opatřením ze dne 20. 6. 2011 oznámil zahájení nového projednávání v této věci všem účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy a stanovil termín pro uplatnění námitek a připomínek do 12 dnů od doručení oznámení s upozorněním, že na námitky, které nebudou sděleny do stanoveného termínu, nebude možno podle § 115 odst. 8 zákona o vodách, brát zřetel. Ve stanovené lhůtě uplatnila námitky žalobkyně, která žádala o zaslání potřebných informací, jak již popisovala v minulých dopisech, aby se mohla k věci vyjádřit. Vodoprávní úřad zaslal žalobkyni do datové schránky oskenovaný hydrogeologický posudek RNDr. M. H.. V souladu s § 39 odst. 1 správního řádu jí byla dána možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k jeho podkladům ve lhůtě 5 dnů od doručení tohoto oznámení. Dne 15. 8. 2011 obdržel vodoprávní úřad dopis žalobkyně, ve kterém uvádí, že zasláný hydrogeologický posudek byl nečitelný a ani po vylepšení nešel přečíst.

Dne 25. 8. 2011 vydal pod č.j. OZPZ 60484/2011 vodoprávní úřad rozhodnutí, kterým jako příslušný vodoprávní úřad podle § 104 odst. 2 písm. c) a § 106 odst. 1 vodního zákona a speciální stavební úřad podle § 15 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon) udělil povolení M. T. a) k odběru podzemní vody podle § 8 odst. 1 písm. l) vodního zákona, z vlastní studny situované na vlastním pozemku parc. č. st. v k. ú. Ohaře, obci Ohaře, v množství max. 0,50 l/s, prům. 0,008 l/s, 21 m³/měs., 252 m³/rok, a to pro potřeby zásobování rodinného domu vodou na dobu životnosti vodního díla, a b) ke zřízení vodního díla - stavby domovní vrtané studny upravené pro motorové čerpání o hloubce 20 m a průměru zárubnice 200 mm na shora uvedeném pozemku stavebníka podle § 15 odst. 1 vodního zákona a § 115 stavebního zákona, potřebné k realizaci uvedeného nakládání s vodami. Rozhodnutí obsahuje povinnosti a podmínky, za kterých se povolení uděluje. O podaných námitkách žalobkyně jako účastníka řízení rozhodl správní orgán 1. stupně tak, že se jim nevyhovuje a zamítají se.

Námitce zpochybnění posudku RNDr. H. vodoprávní úřad nevyhověl s odůvodněním, že výsledky čerpací zkoušky, o kterých p. F. hovoří, se netýkají studny žadatele, ale jsou pouze jedním z podkladů pro vyjádření osoby s odbornou způsobilostí pro povolované nakládání s podzemními vodami u vrtané studny p. T.. Uvedl, že žalobkyně nepředložila žádné důkazy zpochybňující závěry tohoto posudku. V řízení o povolení k odběru podzemních vod není podle § 115 odst. 15 vodního zákona žalobkyně účastníkem řízení. Proto námitce, která se týká vydání povolení k nakládání s podzemními vodami a zpochybnění posudku, správní orgán nevyhověl.

Proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 6. 1. 2012 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl k námitce žalobkyně, že se nemohla k plánované studni vyjádřit, že vodoprávní úřad ve svém oznámení stanovil lhůtu 12 dní ode dne doručení oznámení k uplatnění námitek, popřípadě důkazů, v souladu s ustanovením § 112 odst. 2 stavebního zákona. Odvolatelka se ve stanovené lhůtě vyjádřila a požádala o zaslání vyjádření osoby s odbornou způsobilostí. Správní orgán jí toto hodnocení poskytl a v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 správního řádu jí určil lhůtu 5 dnů ode dne doručení tak, aby byl zachován účel řízení. Žalovaný uvedl, že ačkoli lhůta nebyla stanovena usnesením, neměla tato formální chyba vliv na průběh řízení, a proto k ní nepřihlížel. Žalobkyně se v dané lhůtě vyjádřila. Vodoprávní úřad se s jejími připomínkami vypořádal v odůvodnění rozhodnutí v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu tak, že žalobkyně v řízení o povolení vodního díla, jehož byla účastníkem, nepředložila žádné konkrétní důkazy v souladu s § 52 správního řádu, které by neumožňovaly povolení stavby vodního díla. Z těchto důvodů žalovaný neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a zásadami správního řízení.

U jednání soudu žalobkyně uvedla, že v územním řízení nemohla uplatnit námitky, protože vyhláška byla zveřejněna 15 dnů a ona se nechodí dívat na úřední desku každý den. Kromě toho byla ve vyhlášce označena jako veřejnost a ne jako účastník řízení. Během územního řízení se vyjádřit nemohla, protože v průběhu řízení se voda nečerpala a nemohla tedy nic zjistit. Nikdy nedostala podklady k provedenému vrtu a nemohla se tedy kvalifikovaně vyjádřit. V řízení o povolení k čerpání vody nebyla účastníkem řízení, u odborníků však zjistila, že měla být účastnicí řízení celého. Vyjádření RNDr. Č. předložila úřadu proto, že měla za to, že se jím bude zabývat, on ho však ignoroval. Právní zástupkyně žalobkyně namítla, že správní orgány v tomto řízení porušovaly práva žalobkyně jako účastnice řízení, protože jí bylo opakovaně zakazováno pořizovat si kopie ze spisu vodoprávního úřadu. Veřejný ochránce práv dospěl k závěru, že ve správním řízení byla porušena práva žalobkyně jako účastnice řízení a že

rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav, opakovaně upozorňovala, že hrozí ztráta vody v okolních studních a to se také potvrdilo. V její kopané studni se voda ztratila, ve vrtané studni je voda zakalená, nedá se používat a tak je tomu i u sousedních studní. Znalecký posudek žalobkyně v řízení nepředložila, předložila ale odborné vyjádření RNDr. J. Č. ze dne 16. 7. 2012 k hydrogeologickému posudku, který byl ve správním řízení proveden. Domnívá se, že občan nemá povinnost pořizovat znalecké posudky, ale pouze upozorňovat na problémy, které mohou vzniknout. Posudek RNDr. Š. neobjednala žalobkyně, ale byl objednán k řízení, které se vedlo ke studni souseda, p. S.. Pochybení správního orgánu spatřuje v tom, že její námitka nebyla dostatečně posouzena. Trvala proto na zrušení rozhodnutí obou správních orgánů.

Žalovaný u jednání soudu uvedl, že žalobkyně byla účastnicí všech řízení, která proběhla po zrušení prvního rozhodnutí vodoprávního úřadu. Její práva účastníka řízení tedy byla dodržena. Dokonce jí správní orgán některé doklady zaslal. Pokud předložila znalecký posudek, žalovaný ho k dispozici neměl. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuplatnila žádné námitky v územním řízení, s ohledem na koncentraci řízení nemohla další námitky uplatňovat v řízení stavebním. V územním rozhodnutí je žalobkyně vedena jako účastnice řízení. Ve správním řízení žalobkyně předložila zprávu RNDr. Š. z 31. 8. 2008, která potvrzuje, že k žádnému ovlivnění její studny nedojde. Trval na zamítnutí žaloby.

Soud po projednání věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a dne 21. 5. 2013 vydal rozsudek č. j. 46 A 23/2012-171, kterým žalobu zamítl a žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Soud odůvodnil rozsudek tím, že pokud jde o námitku žalobkyně, že nedostala žádné informace k provedení vrtu ST-10, nebylo jí dovoleno udělat si na vodoprávním úřadu fotokopie ze spisu a že se tedy nemohla v řízení vyjádřit, jak ji vodoprávní úřad vyzval, shledal soud námitku nedůvodnou, neboť správní orgán žalobkyni v řízení, které následovalo po zrušujícím rozhodnutí odvolacího orgánu, nebránil v nahlížení do spisu a kopie dokladů jí nebyl povinen zaslat. Pokud jde o tvrzení žalobkyně obsažené v bodech 2. a 3. žaloby, dospěl soud k závěru, že se nejedná o žalobní body, neboť se nejedná o tvrzení, v čem spočívá podle žalobkyně nesprávnost napadeného rozhodnutí, ale pouze o její vyjádření ke správnímu řízení, a proto se těmito tvrzeními nezabýval. Námitkou žalobkyně, že správní orgány v řízení nedostatečně zjistily skutkový stav, se soud nezabýval, neboť tuto námitku žalobkyně vznesla až u jednání soudu, po lhůtě k podání žaloby.

Proti výše označenému rozsudku Krajského soudu v Praze podala žalobkyně kasační stížnost, na základě které Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem č.j. 2 As 67/2013-28 ze dne 27. 11. 2014 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku NSS odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2007, č.j. 2 Azs 54/2007-42, podle kterého „za žalobní bod, u něhož je třeba se pokusit se o jeho doplnění a upřesnění, je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. Pouze takovým – ve prospěch žalobce extenzivním – výkladem pojmu žalobního bodu lze naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Koncentrace žalobních bodů daná lhůtou pro jejich uplatnění nemůže být totiž vykládána tak, že by pro žalobce vytvářela překvapivé situace a vysokou míru nejistoty o tom, co ze svých námitek proti žalobou napadenému rozhodnutí se mu podařilo procesně účinným způsobem uplatnit a co nikoli. Účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je totiž toliko časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, tak, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení.“ Dále NSS uvedl, že ze žaloby žalobkyně je zřejmé, že sice splňuje minimální požadavky na formulaci žalobních bodů, avšak bez jejího doplnění není v žádném žalobním bodu meritorně projednatelná. Zdůraznil, že vady žaloby, kdy je formulován alespoň jeden žalobní bod, avšak způsobem, který není dostatečným pro jeho věcné projednání, jsou odstranitelné postupem podle ustanovení § 37 odst. 5 s.ř.s. a soud je proto povinen usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání tak, aby mohlo být věcně projednáno. Krajský soud měl proto stěžovatelku vést k odstranění překážky řízení tak, aby věc mohla být řádně projednána a rozhodnuta. Ve vztahu k žalobním tvrzením uvedeným pod body č. 2 a 3 žaloby (šlo zejména o výhrady ke způsobu pořizování hydrogeologických posudků a jejich obsahu a o tvrzenou dezinterpretaci některých podání stěžovatelky správními orgány) se krajský soud vůbec nezabýval poznámkami stěžovatelky ke Zprávě o šetření veřejného ochránce práv, touto zprávou samotnou ani vyjádřením ze dne 16. 5. 2013 či dalšími listinami; přitom právě tyto podklady mohly obsahovat rozvedení žalobních bodů. NSS s ohledem na shledané vady řízení rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Pro další řízení NSS uložil krajskému soudu, aby se opětovně důsledně zabýval otázkou formulace konkrétních žalobních bodů, k jejichž upřesnění postupem podle § 37 odst. 5 s.ř.s. vyzve stěžovatelku a stanoví jí k tomu přiměřenou lhůtu. V návaznosti na to vyhodnotí, zda jsou některé ze žalobních bodů včasné a způsobilé projednání, či zda jsou opožděné nebo neprojednatelné pro neurčitost. Podle výsledku tohoto posouzení pak věcně

vypořádá včasné a určité uplatněné žalobní námitky, přičemž i zváží potřebu provedení navrhovaných důkazů.

Soud opětovně přezkoumal napadená rozhodnutí krajského i vodoprávního úřadu v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 „s. ř. s.“. Při přezkoumání rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom opět k závěru, že žaloba není důvodná.

Usnesením ze dne 9. 2. 2015, č.j. 46 A 23/2012-191, vyzval soud žalobkyni, aby do 14 dnů ode dne doručení tohoto usnesení odstranila nedostatky žaloby tak, že uvede 1) v čem konkrétně spatřuje nedostatečné zjištění skutkového stavu, 2) v čem konkrétně spatřuje pochybení správního orgánu 1. stupně a žalovaného, 3) v čem konkrétně spatřuje nesprávnost hydrogeologického posudku dr. H. a 4) navrhne důkazy k prokázání svých tvrzení. Současně soud žalobkyni poučil, že zůstane-li výzva bez výsledku, soud její podání odmítne.

Poté, co žalobkyně požádala soud o prodloužení lhůty k vyjádření, zaslala soudu dne 8. 4. 2015 emailovou zprávu jako reakci na usnesení č.j. 46 A 23/2012-197 (usnesení, kterým jí byla prodloužena lhůta k odstranění vad podání). V tomto podání uvedla, že „k pochybení postupu v řízení správních úřadů se vyjádřila také zástupkyně VOP (veřejného ochránce práv – poznámka soudu) J. S., jejíž Zprávu o šetření z 6. 11. 2012 soudu dodala. Shrnutí této Zprávy o šetření pod označením Vyjádření žalobkyně, ze dne 16. 5. 2013, provedla její právní zástupkyně JUDr. Bláhová. K problematice situace kolem tohoto vrtu (k postupu Městského úřadu Kolín a k posudku RNDr. H.) se vyjádřil také RNDr. Č., místopředseda České asociace hydrogeologů a ředitel OPV (Ochrana podzemních vod, s.r.o. - poznámka soudu) - příloha C. žaloby; jednak jako email dat. 30. 3. 2012 a to samé na papíře s hlavičkou OPV dat. 16. 7. 2012. Variantu z 30. 3. 2012 posílá jako přílohu zde.“ Dále žalobkyně uvedla, že „přikládá zde pro lepší přehled také „Rozšířený průběh událostí“ kolem tohoto vrtu, který je doplněn o události po podání žaloby. K tomu dodala pozn.: Protože se RNDr. H. odvolává na výsledky čerpací zkoušky u jiného dřívějšího vrtu, přiložila k žalobě pro lepší orientaci také „Průběh událostí“ kolem tohoto vrtu (D. S.)/příloha 10b. Zde přiložila pro lepší pochopení problematiky kolem obou vrtů ještě také Tradování nesrovnalostí.“ Nakonec v podání žalobkyně uvedla, že hlavní přílohu emailu tvoří její odpovědi na „Vaše 4 otázky“ v jejím vyjádření k usnesení č.j. 46 A 23/2012-197...“.

Dne 9. 4. 2015 došlo soudu datovou schránkou od žalobkyně „Vyjádření k usnesení č. j. 46 A 23/2012-197 Krajského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2015.“ V tomto vyjádření žalobkyně uvedla:

K otázce, v čem spatřuje nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány, uvedla, že se k této otázce a pochybení obou úřadů vyjádřil také veřejný ochránce práv (příloha E7), JUDr. Bláhová (E9) a RNDr. Č. (C., příloha žaloby), jak popsala úvodem v emailu 9. 4. 2015 doprovázejícím toto vyjádření. Podle jejího názoru se oba úřady nejasnostmi kolem tohoto vrtu moc nezabývaly. Ignorovaly se její námitky, pochybnosti a její dotazy - hlavně ohledně jejích četných žádostí o informace k provedenému vrtu. Uvedla, že blíže popsala tyto věci v žalobě podané 20. 4. 2012 v části II. „Odůvodnění žaloby“. V části V. také zmínila, že se RNDr. H. ve svém posudku - ač neoprávněně - odvolává na výsledky čerpací zkoušky u jiného vrtu, které ještě k tomu nesprávně interpretuje a navrhl, aby se obě žaloby projednaly najednou. (K posudku RNDr. H. více ještě v odpovědi na otázku 4., zde dole).

K otázce, v čem spatřuje pochybení správního orgánu 1. stupně a žalovaného žalobkyně uvedla, že „vodoprávní úřad jí nedal informace k provedenému vrtu, ke kterému se měla vyjádřit. Konkrétně uvedla své podání (dat. 16. 7. 2011/D7) a vyjádření (dat. 12. 8. 2011/10a). Na místo informací o již provedeném vrtu dostala od Městského úřadu Kolín posudek dr. H., který zpochybnila (její vyjádření dat. také 12. 8. 2011, D 10a. Zde je také její odůvodnění tohoto zpochybnění, které uvádí znovu pod 3). Měla se k provedenému vrtu vyjádřit, nedostala k tomu ale žádné informace. Přitom jsou tyto doklady nezbytné pro zpracování projektové dokumentace, která je zapotřebí k žádosti o stavební povolení studny. Je tedy otázkou, jak mohla být studna u p. T. vůbec postavena. Informace o provedeném vrtu ani později, při nahlížení do spisu, nenašla“.

Uvedla dále, že vodoprávní úřad také nedodal ve svých spisech žalovanému některé dokumenty, jako např. její podání/vyjádření dat. 22. 12. 2010, které dodala jako přílohu k žalobě D3, Oznámení o zahájení územního řízení a pozvánku k ústnímu jednání veřejnou vyhláškou dat. 1. 7. 2010, ačkoliv bylo územní řízení zahájeno již 16. 6. 2010, ona je zde označena jako veřejnost, ačkoliv je přímou účastnicí řízení /E12. Tím také nebyla informována o tom, že se nějaké řízení koná a vůbec něco děje. Toto popsala v „Průběhu událostí“ příloha žaloby /B. a v „Rozšířeném průběhu událostí“, který příkládá. Pochybení v rozhodnutí žalovaného spatřuje v tom, že se žalovaný nezabýval podivnostmi kolem zahájení územního řízení – v dokumentu vydaném Městským úřadem Kolín dne 1. 7. 2010 je ona označena jako veřejnost, ačkoliv je podle starého i nového vodního zákona přímou účastnicí

řízení. Když se spojí stavební řízení a řízení o odběru vody, je účastník původně jen jednoho řízení účastníkem obou.

Namítla, že zástupce žalovaného neustále opakoval, jak ve vyjádření žalovaného, tak při soudním jednání 21. 5. 2013, stejná a částečně nepravdivá tvrzení, např. že její právo jako účastnice řízení bylo vždy dodrženo, opak je ale napsán v uvedeném dokumentu z 1. 7. 2010. Kromě toho je jako dotčená osoba z důvodu možnosti dotčení jejích zájmů účastnicí řízení územního, stavebního i o odběru vody. Uvedla, že podle posudku RNDr. Š. nebude voda v její studni ovlivněna (zde se opírá o posudek RNDr. H.). To neodpovídá vyjádření RNDr. Š. po provedení čerpací zkoušky u jiné studny, kde byl přímý vliv na vodu v její studni prokázán. RNDr. Š. zde také píše, že by mohlo dojít k úplné ztrátě vody v její studni. To znamená, že zde jde o neoprávněné přenesení a použití výsledků čerpací zkoušky u jiné studny a ještě k tomu k nesprávnému citování / interpretaci těchto výsledků. K těmto nesprávným tvrzením žalovaného se vyjádřila v podání datovaném 17. 1. 2013 „Tradování nesrovnalostí...“, v podání ze dne 22. 3. 2013 „Sdělení k vyjádření žalovaného“ a také při soudním jednání. K tomu se vyjádřil také RNDr. Č. (příloha C žaloby).

K otázce, v čem spatřuje nesprávnost hydrogeologického posudku Dr. H., žalobkyně uvedla, že k tomuto posudku se vyjádřil RNDr. Č. a jeho vyjádření je přílohou žaloby. Své zpochybnění posudku dr. H. popsala ve svém vyjádření k dopisům ze dne 12. 8. 2011 vodoprávnímu úřadu, důvody jsou různé: tento posudek staví na nesprávné interpretaci výsledků čerpací zkoušky RNDr. Ch. u jiného vrtu a na nevyhovujícím řešení s blokovými elektrodami, které navrhl RNDr. Š., které ale výrobce těchto elektrod označil jako nedostačující a nevhodné. Dnes také ví od hydrogeologů, že není přípustné odůvodňovat ovlivnění nebo neovlivnění jednoho vrtu čerpací zkouškou provedenou u jiného vrtu, i když se jedná o vrt v okolí. Důležité je, že tento posudek byl vyhotoven před vrtem, je tedy předpovědí a není zárukou, že vrt (a také další akce) byl podle popisu v posudku také proveden. V posudku také nesouhlasí líčení událostí kolem tohoto sousedního vrtu, proto k žalobě přiložila „Průběh událostí“ kolem tohoto vrtu (vrt D. S.).

Pokud jde o důkazy, které navrhuje provést, žalobkyně uvedla, že důkazy jsou dokumenty, které popsala v žalobě a dodala jako přílohy k ní, to znamená tvrzení, která odpovídají skutečnosti a dají se doložit. Odborným důkazem je také vyjádření odborníka RNDr. Č., které přiložila k žalobě. Za účelem odborného vysvětlení záležitostí kolem tohoto vrtu žádá, aby byl tento odborník předvolán k jednání.

V souladu s pokynem NSS se soud v první řadě zabýval „otázkou formulace konkrétních žalobních bodů“. Soud vyzval žalobkyni k upřesnění žalobních bodů postupem podle § 37 odst. 5 s.ř.s. a stanovil jí k tomu lhůtu, kterou byl nucen na její žádost prodloužit. Jak vyplývá z výše citované odpovědi žalobkyně na výzvu soudu, zopakovala žalobkyně prakticky všechno tak, jako uvedla již v žalobě a dalších podáních soudu a zaslala stejné přílohy, jako již zaslala soudu spolu se žalobou.

Podle pokynu NSS měl soud po té přistoupit k vyhodnocení, zda jsou některé ze žalobních bodů včasné a způsobilé projednání, či zda jsou opožděné či neprojednatelné pro neurčitost.

Soud při tomto vyhodnocení vycházel především z judikatury NSS. Např. z rozsudku NSS ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. 2 Azs 9/2003, vyplývá, že: „v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s.ř.s., neboť takto široce pojmávaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.“

Z rozsudku NSS ze dne 23. 9. 2013, č.j. 8 As 114/2012-57, vyplývá, že „judikatura správních soudů stojí na názoru, že vymezení žalobního bodu nelze nahradit odkazem na argumentaci uvedenou v opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Tím méně je pak lze nahradit obecným odkazem na obsah správního spisu a četná podání učiněná v průběhu správního řízení.“

Podle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, „je možné uplatnit žalobní body relativně obecně a stručně a pak je dalšími podáními zpřesnit a do určité míry rozvinout. Zároveň však platí, že výklad § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. nemůže vést k jeho úplnému vyprázdnění (rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 31/2009). Nelze uplatnit zcela obecné a nekonkrétní námitky proti rozhodnutí umožňující podřadit jim později jakékoliv doplnění přesnějších žalobních námitek a tím nepřímě obcházet lhůtu pro podání žaloby včetně žalobních bodů, nebo zobecnit předmět konkrétní námitky a takto

zobecněnému předmětu posléze podřazovat jiné námitky, původním konkrétním vymezením značně vzdálené, rovněž s efektem obcházení lhůty.“

K tomuto problému se vyjádřil i Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 15. 7. 2008, sp. zn. 29 Odo 742/2006, R 38/2009 s právní větou: „Závěr, že vyličení rozhodujících skutečností může mít zprostředkovaně původ i v odkazu na listinu, kterou žalobce (coby důkazní materiál) připojí k žalobě a na kterou v textu žaloby výslovně odkáže, je výjimkou ze zásady, že vyličení rozhodujících skutečností má obsahovat samotná žaloba (§ 79 odst. 1 o.s.ř.) a jako výjimka by měl být aplikován restriktivně.“

Z výše uvedených citací rozsudků nejvyšších soudů vyplývá závěr, že není povinností soudu za žalobce dohledávat a vybírat použitelné argumenty v nejrůznějších jeho podáních a vyjádřeních v projednávané věci. Ty má uvést žalobce buď v textu žaloby sám, nebo má v žalobě alespoň přesně a nezaměnitelně označit konkrétní argument přesným odkazem na konkrétní stranu a odstavec připojené zprávy s tím, že si je pro účely žaloby osvojuje. Zdejší soud však s ohledem na závazný pokyn NSS v rozsudku č.j. 2 As 67/2013-28 ze dne 27. 11. 2014 důsledně se zabývat otázkou formulace konkrétních žalobních bodů po upřesnění stěžovatelkou postupem podle § 37 odst. 5 s.ř.s. a v návaznosti na to vyhodnotit, zda jsou některé ze žalobních bodů včasné a způsobilé projednání, či zda jsou opožděné či neprojednatelné pro neurčitost, musel přistoupit k vyhledání námitek žalobkyně jak „v kontextu obsahu správního spisu vodoprávního úřadu a žalovaného“ (jak zní pokyn NSS), tak v žalobě samé a dalších vyjádřeních žalobkyně soudu.

Soud má za to, že ze žaloby žalobkyně a dalších jejích písemností lze jako námitku proti rozhodnutím správních orgánů formulovat 1) námitku spočívající v tom, že s ní správní orgány nejednaly jako s účastnicí řízení, 2) námitku, že vodoprávní úřad nedodal ve svých spisech žalovanému dokumenty, jako např. její podání /vyjádření dat. 22. 12. 2010, které dodala jako přílohu k žalobě D3, Oznámení o zahájení územního řízení a pozvánku k ústnímu jednání veřejnou vyhláškou dat. 1. 7. 10, ačkoliv bylo územní řízení zahájeno již 16. 6. 2010, ona je zde označena jako veřejnost, ačkoliv je přímou účastnicí řízení, 3) námitku, že nebyla seznámena s provedeným vrtem a 4) námitku spočívající v nesouhlasu s obsahem hydrogeologického posudku podaného RNDr. H..

Již v rozsudku ze dne 21. 5. 2013, č.j. 46 A 23/2012-171, zdejší soud uvedl, že žalobkyně v žalobě v první řadě namítala, že nedostala žádné informace k provedení vrtu ST-10, nebylo jí dovoleno udělat si na vodoprávním úřadu patřičné fotokopie a nemohla se proto v řízení vyjádřit, jak ji městský úřad vyzýval. Z průběhu správního řízení vedeného před správním orgánem 1. stupně po zrušení jeho rozhodnutí rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 29. 12. 2010,

soud zjistil, že práva žalobkyně jako účastnice správního řízení byla dodržena. Skutečnost, že vodoprávní úřad žalobkyni neumožnil nahlížení do spisu a pořízení fotokopií, byla právě jedním z důvodů, proč bylo první rozhodnutí vodoprávního úřadu v této věci, a to ze dne 29. 12. 2010, rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 5. 2011 zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. V tomto novém řízení již měla žalobkyně možnost jak nahlížet do spisu, tak pořizovat si z něj kopie, svého práva však nevyužila.

Dopisem ze dne 20. 6. 2011 oznámil vodoprávní úřad účastníkům řízení zahájení nového projednání vodoprávního řízení – stavby domovní studny na pozemku parc. č. st. v k. ú. Ohaře a povolení k odběru podzemní vody žadatele M. T.. V oznámení byli účastníci řízení informováni, že své námitky mohou uplatnit písemně u vodoprávního úřadu nejpozději do 12 dnů od doručení tohoto oznámení, jinak k nim nebude přihlédnuto. Toto oznámení bylo žalobkyni dodáno do datové schránky dne 7. 7. 2011. Na oznámení správního orgánu reagovala žalobkyně dopisem ze dne 16. 7. 2011, ve kterém mimo jiné opětovně žádala o zaslání potřebných informací „jak je již popisovala v minulých dopisech, které na MUKo, OZPZ již jsou“. Během stanovené lhůty 12 dnů se tedy žalobkyně vyjádřila a vodoprávní úřad jí také zaslal do datové schránky naskenovanou kopii hydrogeologického posudku osoby s odbornou způsobilostí (RNDr. H.), která hodnotila vliv nové studny na stávající studnu žalobkyně. K tomu se žalobkyně vyjádřila a vodoprávní úřad se jejími námitkami v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal v odůvodnění rozhodnutí ze dne 25. 8. 2011 tak, že její námitky zamítl. Zamítnutí námítky odůvodnil vodoprávní úřad tím, že námitka se týká vydání povolení k nakládání s podzemními vodami a v řízení o povolení k odběru podzemních vod podle § 115 odst. 15 vodního zákona není žalobkyně účastníkem řízení. Uvedl také, že výsledky čerpací zkoušky, o kterých žalobkyně hovoří, se netýkají studny žadatele, ale jsou pouze jedním z podkladů pro vyjádření osoby s odbornou způsobilostí pro povolované nakládání s podzemními vodami u vrtané studny pana T..

Soud k této námitce žalobkyně i v tomto řízení uzavírá, že námitku, že správní orgány porušily práva žalobkyně, jako účastnice správního řízení, považuje za nedůvodnou, protože správní orgán 1. stupně ji po zrušení svého rozhodnutí odvolacím orgánem v následujícím řízení obesílal a nebránil jí v nahlížení do spisu. Kopie dokladů jí však správní orgán nebyl povinen posílat. Pokud si žalobkyně nezajistila vyhotovení fotokopií dokladů založených ve správním spise, nelze to klást k tíži správním úřadům, neboť tuto možnost měla. Lhůtu pro uplatnění námitek v délce 12 dnů stanovenou vodoprávním úřadem v novém řízení považuje soud za přiměřenou, neboť všichni účastníci řízení i dotčené orgány byli s věcí již seznámeni, protože řízení bylo zahájeno již podáním žádosti pana M. T. dne 27. 9. 2010.

Druhou námitkou žalobkyně je námitka, že vodoprávní úřad nedodal ve svých spisech žalovanému některé dokumenty. Tato námitka není důvodná. Ze správního spisu žalovaného i z jeho rozhodnutí ze dne 6. 1. 2012 soud zjistil, že vodoprávní úřad postoupil krajskému úřadu s odvoláním žalobkyně kompletní spisovou dokumentaci v této věci, ve které byly mimo jiné i dokumenty, které žalobkyně ve své námitce zmiňuje, a to její podání vodoprávnímu úřadu ze dne 22. 12. 2010 (mylně je označeno v seznamu obsahu spisu datem 22. 11. 2010) a oznámení o zahájení řízení vodoprávním úřadem ze dne 10. 11. 2010. Pozvánka k ústnímu jednání veřejnou vyhláškou ze dne 1. 7. 2010 odvolacímu orgánu postoupena nebyla, což však nelze hodnotit jako vadu řízení, neboť žalovaný jako odvolací orgán rozhodoval o odvolání žalobkyně do rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 25. 8. 2011, které bylo vydáno v novém vodoprávním řízení zahájeném 20. 6. 2011, po zrušení prvního rozhodnutí vodoprávního úřadu v této věci. Námitky žalobkyně, že jí byl termín ústního jednání oznámen veřejnou vyhláškou, ve které byla označena jako veřejnost, byly vyřešeny prvním rozhodnutím odvolacího orgánu v této věci, kterým bylo rozhodnutí vodoprávního úřadu zrušeno právě proto, že se žalobkyně jako s účastnicí řízení nejednal.

Další námitkou žalobkyně, která je patrná v celém správním řízení a vyplývá i ze žaloby, je námitka, že nebyla seznámena s provedeným vrtem. Žalobkyně nikde neupřesnila, o jaký vrt se jí jedná. Z územního rozhodnutí o umístění stavby neveřejné vrtané studny o průměru 254 mm, hloubky 30 m a elektropřípojky na pozemku č. st. v k. ú. Ohaře vydaného dne 11. 8. 2010 pod sp. zn. SU 3716/10-37848/10-led vodoprávním úřadem na žádost M. T. o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby domovní vrtané studny včetně elektropřípojky na pozemku č. st. v k. ú. Ohaře, soud zjistil, že provedení vrtu není stanoveno v tomto rozhodnutí jako podmínka pro umístění a projektovou přípravu stavby. Z projektu vrtané studny v obci Ohaře na pozemku č. st. , který vypracoval v květnu 2010 AJ-p., S., K., a který předložil k žádosti o povolení k odběru podzemních vod a k žádosti o stavební povolení ke studni M. T., soud zjistil, že projekt byl vypracován bez toho, že by byl proveden průzkumný vrt na pozemku č. st. v k. ú. Ohaře.

Také z hydrogeologického posudku vypracovaného RNDr. M. H. v květnu 2010, který byl vyhotoven jako podklad pro stavební řízení za účelem vyhodnocení hydrogeologických poměrů v lokalitě a posouzení možnosti ovlivnění okolních studní, soud zjistil, že posudek nevychází z nějakého průzkumného vrtu provedeného na pozemku č. st. v k. ú. Ohaře. Pokud jde tedy o námitku žalobkyně týkající se toho, že nebyla seznámena s vrtem, soud musí uzavřít, že žádný nový průzkumný vrt v řízení provedeném na žádost M. T.

proveden nebyl a pokud měla žalobkyně na mysli nějaký vrt provedený v souvislosti se stavbou studny pana D. S., soud musí konstatovat, že byla účastnicí tohoto řízení a se všemi doklady vztahujícími se k této věci se mohla v tomto řízení seznámit. Stejně tak, jak soud uvedl již výše, měla žalobkyně možnost seznámit se se všemi podklady v řízení o stavební povolení studny M. T.. Její námitka týkající se neseznámení se s vrtem, tedy není důvodná.

Konečně poslední námitkou žaloby je zpochybnění posudku RNDr. H., osoby s odbornou způsobilostí podle § 9 odst. 1 vodního zákona. K této námitce soud uvádí, že souhlasí se závěrem vodoprávního úřadu, že žalobkyně není podle § 115 odst. 15 vodního zákona účastnicí řízení o povolení k odběru podzemní vody podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona, pro které byl posudek vypracován jako podklad pro rozhodnutí, a proto tato námitka není důvodná. I kdyby posudkem řešené otázky byly významné pro řízení o povolení stavby studny, žalobkyně ale neuplatnila konkrétní námitky vyvracející logičnost a úplnost posudku, ani nenabídla konkurenční posudek autorizované osoby, který by jeho odborné závěry zpochybnil.

Soud k této námitce žalobkyně musí dále pro úplnost dodat:

Žalobkyně v žalobě, pokud jde o zpochybnění hydrogeologického posudku odkázala v bodě 2. na přílohu žaloby D, 10.a a 10.b, a na pochybení v posudku podle RNDr. Č., příloha žaloby D, č. 8 a 9. Konkrétně jako důvod zpochybnění tohoto posudku uvedla, že tento posudek staví na „nesprávné interpretaci výsledků čerpací zkoušky provedené RNDr. Ch. a na nevyhovujícím/nedostačujícím řešení, které navrhl RNDr. Š.. Domnívá se, že se bude vrt p. T. od vrtu p. S. lišit a vznikne otázka, zda nebude její studna v tomto novém případě ovlivněna, když v případě studny p. S. ovlivněna je. Dále namítla, že v posudku p. H. nesouhlasí také líčení událostí kolem vrtu p. Suchého a připojila proto pro orientaci svoji přílohu: Průběh událostí.“

V první řadě musí soud k této námitce žalobkyně uvést, že řízení o povolení stavby studny p. S. na pozemku parc. č. v k. ú. Ohaře, bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím o odvolání žalobkyně v březnu 2009, proto jakákoliv polemika k tomuto řízení (popsanému v „Průběhu událostí“) nemá význam. Pokud žalobkyně v žalobě odkazuje na přílohy žaloby D, č. 8 a 9, musí soud uvést, že přes stanoviska nejvyšších soudů týkajících se určitosti žalobních bodů a k povinnosti soudu, zda je vyhledávat v zaslaných přílohách (uvedeno výše), pokusil se tento žalobní bod konkretizovat obsahem příloh žaloby D, č. 8 a 9, avšak tyto přílohy k žalobě připojeny nebyly. Pokud jde o námitku žalobkyně, že „nesouhlasí některá líčení v posudku RNDr. H.“, přičemž opět odkázala na své vyjádření, příloha D.,10.a. a „Průběh událostí“, příloha č. 10.b., pak žalobkyně pouze vyjadřuje své připomínky k posudku RNDr. H., aniž by

specifikovala, v čem konkrétně spatřuje jeho nesprávnost a jak se eventuelně tato nesprávnost projevila v rozhodnutí vodoprávního úřadu a v rozhodnutí žalovaného.

Soud také přezkoumal, zda rozšíření žalobního tvrzení žalobkyně nenalezne ve vyjádření žalobkyně podané jejím právním zástupcem dne 16. 5. 2013. Žalobkyně se v tomto vyjádření odvolává na konkrétní výroky ze zprávy Veřejného ochránce práv o šetření ze dne 6. 11. 2012 a jeho přípisu ze dne 4. 2. 2013.

K těmto bodům pochybení konstatovaných Veřejným ochráncem práv soud uvádí:

Pokud jde o námitku týkající se účastenství žalobkyně v řízení, vyjádřil se soud již shora.

Pokud jde o námitku, že rozhodnutí stavebního úřadu není řádně odůvodněno, nejsou v něm žádné úvahy, kterými se správní orgán řídil při posuzování hydrogeologického posudku, a nevypořádal se s námitkami žalobkyně, které se týkají tohoto posudku a toho, že může dojít k úbytku vody v její studni, přičemž krajský úřad rozhodnutí stavebního úřadu přesto potvrdil, a došlo tak k porušení § 68 odst. 3 správního řádu, tato námitka nebyla v žalobě uplatněna a jako žalobní bod je třeba ji hodnotit jako opožděně podanou.

K námitce, že lhůta, kterou úřad žalobkyni stanovil pro vyjádření k podkladům, se jeví Veřejnému ochránci práv jako krátká, se již soud také vyjádřil shora.

Další skutečnosti a námitky uvedené ve vyjádření žalobkyně ze dne 16. 5. 2015 jsou podány za tři roky po podání žaloby a uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby, tedy nemohou být pro svou opožděnost jako žalobní body brány soudem v úvahu.

S námitkou žalobkyně vznesenou při jednání soudu dne 21. 5. 2013, a to že správní orgány ve věci nezjistily dostatečně skutkový stav (v rozsudku ze dne 21. 5. 2013, č.j. 46 A 23/2012-171, bylo uvedeno omylem v psaní datum jednání soudu 21. 5. 2012), se soud vypořádal ve svém rozsudku ze dne 21. 5. 2012, tuto námitku shledal opožděnou, neboť lhůta k podání žaloby uplynula 1. 5. 2012.

Ani návrhu žalobkyně, aby soud projednal i její žalobu vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 130/2009 soud nemohl vyhovět,

protože, jak již uvedl ve zrušeném rozsudku ze dne 21. 5. 2012, č.j. 46 A 23/2012-171, soud nemá pravomoc odejmout věc jinému soudu, který věc projednává.

Návrhu žalobkyně na výslech svědka RNDr. Č. soud nevyhověl, neboť jak bylo již uvedeno výše, žalobkyně není účastnicí řízení o povolení k čerpání vody.

Soud tedy uzavírá, že žaloba žalobkyně není z výše uvedených důvodů důvodná, a proto její žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně ve věci neměla úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. 4. 2016

Olga S t r á n s k á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Léblová